

[Aksel Larsen.]

skatteforhandlinger i efteråret. Jeg ved godt, at der er dem, der ligesom visse ordførere synes, at det er en grov uretfærdighed, der bliver begået imod de firmaer, der har været i stand til at stille direktionsbiler til rådighed for det ansatte personale, men jeg har svært ved at indse, at sådan snak har noget på sig.

Sådan snak bliver ikke alene fremført her i folketinget, den bliver også fremført andetsteds. Jeg har set i et københavnsk dagblad, Politiken fra i tirsdags, at en civilingeniør, Søren Thygesen, har fået meget bange anelser i anledning af forslaget. Jeg vil gerne have lov at citere slutningen af hans lille artikel, hvori han skriver, at

„for fremtiden vil det kun være de socialdemokratiske ministre, der kan køre i de meget store vogne, biler, der er indkøbt for borgernes penge, som er inddrevet i skat under trussel om udpantning fra den 4. i måneden. Magtens sødme kandiserer. Her kommer kongerne!“

Hr. civilingeniør Thygesen tager totalt fejl. Han tror, at den ganske beskedne lovændring, der er fremsat forslag om, vil bevirke, at det forbydes firmaerne at købe biler, der koster mere end 35.000 kr. De må gerne købe biler, der koster mere end 35.000 kr.; det er der ingen der forbyder; men de kan blot ikke afskrive i forhold til et beløb, der er større end 35.000 kr. Det forekommer mig i allerhøjeste grad påkrævet at få en sådan reform. Når også de konservative er ked af det, kan jeg da sige til dem, at mig bekendt har man en tilsvarende ordning i England, hvor grænsen ikke er 35.000 kr., men 1.000 £, der omsat i danske penge svarer til 20.000 kr.; men det hænger sammen med, at man ikke i England har den omsætningsafgift på motorkøretøjer, som vi har herhjemme, så de 20.000 kr. i England svarer nogenlunde til 35.000 kr. herhjemme. Når man i England kan have en sådan ordning, gennemført af en konservativ regering, kan jeg ikke forstå,

hvordan de konservative kan blive så forskrækkede herhjemme.

Man har sagt noget om, at det ikke lyder godt, at der tales om udnyttelse af afskrivningsreglerne; men jeg har ikke noget imod at tilslutte mig den opfattelse, at disse afskrivningsregler bliver udnyttet på en måde, som ikke burde være tilladt, og kan man forhindre noget af den uberettigede udnyttelse på dette område ved en ændring af loven som her foreslået, synes jeg kun, det er godt.

Jeg kan også tilslutte mig den anden del af lovforslaget om ændring af loven om skattefri afskrivninger, der vedrører afskrivning på ældre bygninger. Det forekommer mig virkelig urimeligt, at de skal kunne afskrives på 10 år. Det må være fuldkommen berettiget at sige, at afskrivningsperioden skal være 20 år.

Lad mig så tilføje, at jeg håber, at regeringen vil gå videre ad den vej, den nu er ved at slå ind på, så vi kan få kigget også på andre afskrivninger. Jeg har forstået, at der i første omgang vil blive tale om afskrivning på lagerbeholdninger, og dér kan man jo godt forsvare de nu tilladte afskrivninger med, at man i grunden ikke sparer i skat, men kun skyder det ud. Men dette turde være en sandhed med modifikation.

Medens vi nu beskæftiger os med bilerne, så lad os se på, hvordan det er med brugtbilhandelen. I november-december måned var det meget svært at købe en brugt bil hos københavnske brugtbilfirmaer; ja, man kunne måske godt få en reel aftale om køb af én, men slutsedlen skulle helst dateres 1. januar, for at der kunne blive en passende afskrivning på brugtbilforhandlerens større eller mindre lager. Hvis det ikke var en større forhandler, men én, der havde en 30-40 biler, kunne han afskrive en 6.000-7.000 kr. på hver af bilerne og dermed bringe sin indkomst for 1964 ned under nulpunktet, så han overhovedet slap for at betale skat. Jeg tror ikke,